

Het ware geloof van de bloedvloeiende vrouw

Schriftlezing: Markus 5: 25-34

Tekst: Markus 5: 27 en 28

Zingen:

Ps. 27: 7

Ps. 147: 2

Ps. 6: 2, 4, 9

Ps. 56: 5

Ps. 103: 2

Het gelezen Schriftgedeelte, gemeente, vormt de tekst voor de prediking. In de verzen 27 en 28 van Markus 5 lezen wij het Woord van God als volgt: *Deze, van Jezus horende, kwam onder de schare van achteren, en raakte Zijn kleet aan; want zij zeide: Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.*

Deze geschiedenis willen wij deze middag verbinden met Zondag 7, vraag en antwoord 21. Daar vraagt de onderwijzer: *Wat is een waar geloof?* En het antwoord luidt: *Een waar geloof is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, wat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is, uit louter genade, alleen om der verdienste van Christus wil.*

Geliefde gemeente, vorige week kwam de vraag vanuit de Catechismus tot ons of alle mensen door Christus zalig worden, gelijk zij door Adam verdoemd zijn geworden. Om de gelijkenis van toen nog even naar voren te halen: zijn allen die onder de prediking van een gekruisigde Christus worden gebracht, daarmee ook gelijk wijze bouwers? Nee, zo hebben we gehoord. Er zijn ook dwaze bouwers, die genoeg hebben aan een huis zonder vast fundament.

En zo bouwen er ook heden ten dage nog zoveel mensen die zich christen noemen, ook in de gereformeerde gezindte, buiten Christus. Zij missen het ware geloof waardoor ze leren leunen en steunen op de Heere Jezus Christus alleen. Dus, wie worden er zalig? Iedereen? Nee, nee, zegt Gods Woord. Alleen zij die Christus door een waar geloof worden ingelijfd en al Zijn weldaden aannemen.

Dus waar komt het nu op aan, lieve gemeente? Dat we dat ware geloof hebben ontvangen. En dat dat ware geloof niet alleen gelooft wat Christus voor zondaren gedaan heeft, maar dat door dat ware geloof ook toegeëigend wordt: het is niet alleen voor anderen, maar ook voor mij.

Ja, wat is dan dat ware geloof? Daar gaat het deze middag over. En we willen het illustreren aan de hand van het komen van de bloedvloeiende vrouw tot Jezus. Dan zullen we er wel achter komen wat dat ware geloof is.

Daarom schrijven wij als thema boven de prediking: **Het ware geloof van de bloedvloeiende vrouw.** We staan dan stil bij drie gedachten:

1. Het geloof gewerkt door het Woord

2. Het geloof bemerkt in haar hart
3. Het geloof versterkt door Christus

1. Het geloof gewerkt door het Woord

We gaan vanmiddag in gedachten naar het stadje Kapernaüm. Daar woont een vrouw die twaalf jaar aan een ernstige ziekte lijdt. In vers 25 wordt het de vloed des bloeds genoemd. Ze verloor overmatig bloed. Het was een chronisch bloedverlies. Eigenlijk een onophoudelijke menstruatie waaraan zij leed.

Met de kennis die wij tegenwoordig hebben van zulke ziekten weten we wel wat voor symptomen daarmee gepaard gingen: bloedarmoede, extreme vermoeidheid, duizelingen, kortademigheid, pijn op de borst. Deze ziekte sloopte haar lichaam. Haar leven was in dubbele zin een gestadige dood. Het was één groot stervensproces waarin ze terechtgekomen was. En deze vrouw was zich dat heel goed bewust. Dat blijkt ook uit al die pogingen die ze gedaan heeft om maar van deze ziekte genezen te worden. Maar helaas, zo blijkt uit deze geschiedenis, wat zij ook deed, niets mocht baten.

En hoe heeft zij nu zelf deze ziekte ervaren? Er wordt in vers 29 over een kwaal gesproken. En als je naar het Griekse woord kijkt dat hier vertaald is met kwaal, dan kan dat ook vertaald worden met een plaag of met een geseling. Zo moet zij haar ziekte hebben ervaren. Het was als een plaag voor haar, als een dagelijkse geseling.

Maar daar kwam nog iets bij. Zij kende de wetten van Mozes. En daarin waren ook voorschriften te vinden, op bevel van de Heere Zelf, voor vrouwen die ongesteld waren. Elke maand, als dat bij een vrouw plaatsvond, dan was die vrouw zeven dagen onrein. Ze moest dan zeven dagen in afzondering leven vanwege haar onreinheid. Zo staat het in Leviticus 15 vers 19.

Maar waarom toch? Waarom moest zo'n vrouw, als de menstruatie opgehouden was, in die zeven dagen afzondering verkeren? Om over die onreinheid na te denken. Ja, wat moest ze dan bedenken? Wel, zij verloor bloed. En de Heere heeft heel duidelijk in Zijn Woord laten weten dat het bloed de zetel is van het leven, de zetel van de ziel. En met het wegvloeien van dat bloed vloeit als het ware wat leven weg. En waar leven wegvloeit, daar blijft de dood over. En de dood is de bezoldiging op de zonde.

Nu zegt de Heere als het ware elke maand tegen al die vrouwen: ga nu eens zeven dagen in de afzondering, en overdenk voor Mijn aangezicht wat er nu gebeurd is. Je bloed vloeide weg, en daarmee vloeide als het ware leven weg. Als dat niet gestopt was, zou je gestorven zijn. Om door die overdenking te komen bij de diepste oorzaak van dit alles, namelijk de zonde, waardoor de mens geestelijk dood geworden is. Daarom moesten die vrouwen zeven dagen in de afzondering. En in de weg van het offer kwam die afzondering na zeven dagen ten einde.

Maar als je nu continu bloed verloor, als het nu niet ophield bij de gewone maandelijkse cyclus, wat dan? Ook daar heeft de Heere over laten schrijven in de wetten van Mozes. Als dan een vrouw, zoals we hier in de tekst tegenkomen, bloedvloeiingen heeft, dan moet zij al de dagen in de afzondering blijven. Want al de dagen dat dat bloed vloeit, is zij onrein.

En nu komen wij vanmiddag in de Heilige Schrift een vrouw tegen die al twaalf jaar aan deze ziekte lijdt. En twaalf jaar moest zij in onreinheid leven, want de priester had haar onrein verklaard. Daarom moest zij afgezonderd van de mensen leven. Ze mocht niet toegelaten worden in de tempel, ook niet in de synagoge. Er golden dezelfde regels als bij een melaatse. En volgens de

rabbijnse wetgeving mocht ze zelfs niet meer bij haar man en kinderen wonen, als deze vrouw die gehad zou hebben.

Dus deze vrouw werd door deze ziekte heel ellendig. Een buitengesloten vrouw, eenzame en verschoven, een neergedrukt mensenkind. En dat maakte deze ziekte voor haar nog zwaarder.

Maar dan kom ik wel bij een spannende vraag uit. Wat heeft deze ziekte, en die onreinverklaring, en dat leven in de afzondering om haar toestand te overdenken, nu uitgewerkt in het leven van deze vrouw? Als wij straks gaan horen dat deze vrouw tot Jezus gaat vluchten, vlucht deze vrouw dan alleen tot Jezus om van dat bloedvloeien verlost te worden? Of mogen we vanuit de Schrift nog meer zien in haar leven? Dat ze niet alleen voor haar lichamelijke genezing tot Jezus leerde vluchten, maar dat ze er ook achter gekomen is dat ze geestelijk een onreine is, en dat ze geestelijk dood is in de zonden en de misdaden?

Feitelijk geeft de Heere Jezus Zelf er antwoord op. We hoeven helemaal niet aan inlegkunde te doen. Want wat gaat de Heere Jezus straks zeggen tegen deze vrouw, als Hij haar bij Zich geroepen heeft? Twee dingen. In de eerste plaats gaat Hij haar heel teer aanspreken met dochter. En dan zegt Hij: *Uw geloof heeft u behouden*. Dat betekent: uw geloof heeft u gered, uw geloof heeft u zalig gemaakt. *Ga heen in vrede*. En als Christus zegt: *Ga heen in vrede*, dan wordt daar de vrede met God bedoeld. En daarna voegt de Heere Jezus er in de tweede plaats aan toe: *En zijt genezen van deze uw kwaal*.

Daarom geloof ik dat die periode waarin deze vrouw in de afzondering moest leven, en continu in aanraking kwam met die wet die zei dat zij onrein was, door Gods genade gebruikt is om haar bij de oorzaak van heel deze ellende te brengen. Want als Jezus straks tegen haar zegt: *Uw geloof heeft u behouden*, dan veronderstelt dat haar verlorenheid. En als de Heere straks gaat zeggen: *Ga heen in vrede*, dan veronderstelt dat dat deze vrouw van nature die vrede niet bezat. Daarom geloof ik dat zij in die afzondering, terwijl ze daar alleen zat als een onrein verklaarde vrouw, erachter gekomen is: ik ben niet alleen lichamenlijk onrein verklaard, maar de oorzaak van dat alles maakt mij ook geestelijk onrein.

En weet u, als de Heere dat laat zien, dan schenkt Hij het geloof om dat te geloven. En dan komen we bij Zondag 7. *Wat is een waar geloof? Een waar geloof is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, wat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft*. Dat is een belangrijk woordje: alles voor waarachtig houden.

Weet je wat de Heere gaat leren als je op de school van vrije genade mag komen? Dan ga je afleren om selectief te luisteren. Dan ga je vallen voor heel het Woord van God. En dat Woord bestaat uit wet en Evangelie. Wat gaat Gods Geest nu doen als Hij u gaat verlossen? Dan komt Hij inderdaad met Zijn wet, zoals die vrouw ook in aanraking kwam met de wetten van Mozes. En wat leert de wet ons? Onze ellende, onze onreinheid, onze verlorenheid, onze vloekwaardigheid. Ook dat hoort bij alles wat in Gods Woord beschreven staat.

Nu is het Gods ordelijke weg dat Hij de wet altijd voor het Evangelie uit laat gaan. En wat we nodig hebben voor het Evangelie, gemeente, dat hebben we ook nodig voor de wet, namelijk het ware geloof. Zodat we gaan toestemmen wat de Heere persoonlijk vanuit dat Woord tot je ziel gaat spreken.

En als Hij dan met Zijn wet komt, en Hij laat je zien wie je bent in het licht van Wie God is, dan ga je dat geloven. Dan ga je dat toestemmen. Dan kom je tot die belijdenis: Heere, wat ik in Uw Woord lees is waar. Ik ben een zondaar. En het is niet alleen waar omdat ik het voor waarachtig houd,

maar ik ervaar het ook in mijn hart. Heere, ik ben zo onrein. Ik sterf een gestadige dood. Ik ben vanwege mijn zonde des doods schuldig.

En weet u, gemeente, wat je dan dikwijls ziet gebeuren als de Heere je ontdekt aan je zonde en Hij laat je zien dat je met je zonde in de schuld staat bij God? Dan wil je van je zonde af. Want je voelt wel aan: daarmee doe ik God oneer aan. En dat wil je niet meer. Dus je gaat van alles proberen om die zonde eronder te krijgen. Je gaat proberen om je schuld kwijt te raken. Maar het lukt niet. Gelukkig niet.

En dan vind je je beeld in het leven van deze vrouw. Wat had deze vrouw er niet alles voor over om van haar ziekte genezen te worden. Ze liep van de ene arts naar de andere arts. En waar liep het op uit? Vers 26 zegt: *En veel geleden had van vele medicijnmeesters, en al het hare daaraan ten koste gelegd had, en geen baat gevonden had, maar met welke het veel erger geworden was.*

Echt, gemeente, als je het zelf gaat proberen, dat is een zwaar werk. Als je het zelf wilt gaan oplossen, als je zelf de zonde eronder wilt krijgen met je goede werken, met je tranen, met je aangename gestalten, en het hoort allemaal wel bij het geestelijke leven, dat weet ik ook wel, maar als je daarmee gaat proberen je schuld weg te werken, dan wordt het een totale mislukking. Dat is een zware godsdienst. Als je het zelf wilt doen, als je door de werkende wet meent zalig te kunnen worden.

Wat is het toch een rijkdom, wat is het toch een zaligheid als de Heere dat gaat afleren, als de Heere dat gaat afsnijden, en je gaat leren wat Paulus geschreven heeft aan de gemeente van Galatië: om door de wet der wet gestorven te zijn. Dan kun je van alles proberen, maar het lukt niet. Dan gaat de Heere al je eigen verlossingspogingen van je afnemen. Jawel, dat is ook een pijnlijke weg. Want voor je waarneming houd je niets meer over. Het wordt alleen maar erger. Je raakt steeds armer. Je raakt werkelijk failliet. En dan houd je maar één ding over: gered ben je niet, verlost ben je niet, genezen ben je niet, en ondertussen gaat die ziekte maar door en door en door. Ja, dat eindigt in de dood.

Zou deze vrouw dat ook niet geleerd hebben? Totdat, dat heerlijke, zalige totdat, ze van Jezus hoorde. Hoe dat precies gebeurd is, ik weet het ook niet, want dat vind ik in de Bijbel niet. Wat ik wel weet is: ze komt uit Kapernaüm. En een ander gedeelte van Gods Woord laat ons weten dat in Kapernaüm vele krachten van Jezus geschied zijn. Dus ik kan mij zo voorstellen dat die vrouw daar wel het een en ander van meegekregen heeft. En toen begon ze van Jezus te horen.

Dat eerste horen van Jezus gaf haar een honger en een dorst om meer van Hem te horen. Zo werkt de Heere als Hij dat zaligmakende geloof gaat leren beoefenen. Dat begint met horen. Horen van Jezus. En hoe meer deze vrouw van Jezus ging horen, hoe sterker het geloof in haar hart werd gewerkt: Hem moet ik hebben. Bij Hem moet ik zijn, wil ik van mijn ellende verlost kunnen worden.

Wat heeft zij gehoord? Dat die woorden over Jezus diep indrongen in haar hart. En met hetzelfde geloof waarmee ze de eisen van de wet ging geloven en toestemmen, ging ze nu de woorden van het Evangelie toestemmen. *Deze, van Jezus horende...* En wat hoorde ze dan? Wat ging ze geloven? Wat ging ze voor waar en zeker houden? Hierin kreeg deze vrouw een vast vertrouwen: dat deze Jezus alleen bij machte was om haar te verlossen.

En dat geloof, gemeente, bracht deze vrouw in beweging. Ze is de plaats waar ze in de afzondering moest zijn, gaan verlaten. En ze is gaan vluchten tot Christus. Met een toevluchtnemend geloof. En laten we over dat toevluchtnemend geloof niet gering denken, want het was een sterk geloof

bij deze vrouw. Want dat zegt ze in haar vlucht tot Jezus: *Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.*

Nee, ze vluchtte niet meer naar een ander, maar er was er maar Eén voor haar overgebleven: Jezus. En Jezus alleen, de Zaligmaker, Die Zijn volk zalig maakt van hun zonden. Met vaste zekerheid werkte de Geest het in haar ziel: deze is het, deze heb ik nodig. Dat was geloof. Geloof op het horen van Jezus. Want het geloof, zo laat Paulus zeggen, is uit het gehoor.

Wat gebeurde er dus in haar hart op het horen van Jezus? Toen nam ze in haar hart, door dat ware geloof, Jezus reeds aan. En dat deed haar uitgaan tot Hem. Zo kwam ze aan Zijn voeten terecht. Ja, ze had alles tegen. Want volgens de wet van Mozes mocht ze niet onder de mensen komen. En wat waren er geen mensen op de been rondom Jezus. De schare drong om Hem heen. En dwars door die mensenmassa heen dringt zij tot Jezus door, aan de achterkant, om de zoom van Zijn kleed aan te raken.

Ze kwam, ja zeker, door het geloof. Maar rekent er maar op dat ze daarbij ook de strijd van het geloof ervaren heeft. Ze is op hoop tegen hoop gekomen, met een sterk geloof in de almacht van de Heere Jezus: als ik de zoom van Zijn kleed zal aanraken, ik zal gezond worden. Wat een sterk geloof, in de almacht van deze Jezus.

En toch, toch nog die vertwijfelingen, die onzekerheid erbij: zal Hij mij toelaten? En dat blijkt uit het woordje indien. Indien ik mag. Zou ik mogen, ik? Zo'n vrouw als ik ben? O, Hij kan het. Hij kan het zeker. Zijn almacht is groot. Hij zal mij genezen. Ik zal genezen worden als ik Hem aanraak. Maar als Hij mij nu alsnog tegen zou houden? Deze vrouw mag de Heere vrijlaten, en toch kan ze Hem niet loslaten. En door de nood gedreven, en met wat ze gehoord heeft van Jezus, kwam ze van achteren en raakte Jezus aan.

Dat was een geloofsgang, gemeente. Want in haar hart leefde die zekerheid: Jezus kan mij verlossen. Dus ze kende niet alleen het woord over Jezus, dat ze voor zeker en waarachtig hield, maar in haar hart begon ook dat vaste vertrouwen te werken dat Hij niet alleen anderen, maar ook zelfs haar verlossen kon. Al kon ze op dat moment nog niet zeggen dat ze verlost was, één ding was duidelijk: Hij kan het, en bij Hem moet ik zijn.

Verstaat u dat? Het ware geloof wordt altijd gewerkt door het Woord. Daar maakt de Heilige Geest gebruik van. En als Hij het Woord laat werken in je hart, dan geeft dat ook werkzaamheden. En in die werkzaamheden die je met dat Woord dat tot je gekomen is mag hebben, wordt wat ervaren in je ziel. En dat zien we in onze tweede gedachte bij de bloedvloeiende vrouw gebeuren.

2. Het geloof bemerkt in haar hart

Daar komt ze. Vele mensen staan om Jezus heen. En voorzichtig, zonder al te veel op te vallen, komt ze van achteren dichterbij. Ze had het gezegd: *Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.* En ze bukt, en ze raakt Jezus' kleed aan.

Lukas, die deze geschiedenis ook beschreven heeft, zegt het nog nauwkeuriger. Ze bukte zich en ze raakte de zoom van Zijn kleed aan. Wat moeten we ons daarbij voorstellen? Wat heeft deze vrouw nu precies aangeraakt? Het kleed dat Jezus droeg was een opperkleed. Dat was een grote vierkante lap stof die over de gewone kleding werd gedragen. Meestal hadden de mannen dat in een driehoek gevouwen en om hun schouders geslagen. Maar er waren ook mannen die in het midden van die vierkante doek een opening lieten maken, zodat ze het over hun hoofd konden trekken, zodat de punten van dat kleed als het ware naar beneden over hun kleding vielen.

Alle Joodse mannen waren geroepen zo'n kleed te dragen. Weet u waarom? Omdat de Heere dat bevolen had. Ook dat staat in de wetten van Mozes. U kunt het vinden in het slot van Numeri 15. Toen de Heere die wet gaf, heeft Hij er nog iets bijgezegd. Degenen die deze kleding maakten, dat zullen wel vrouwen geweest zijn, moesten aan de punten van dat kleed kwastjes maken van draden, een soort franjes. En als ze dat dan gemaakt hadden, dan moest elk kwastje dat aan zo'n punt van zo'n doek gemaakt werd, één hemelsblauwe draad bevatten.

Wat wilde de Heere de Joodse mannen daarmee leren, die zo'n kleed zouden dragen? Wel, die hemelsblauwe kleur was een heel belangrijke kleur in het Oude Testament. Hij was veel te zien in de tabernakel en later in de tempel. Het is de kleur van de hemel. Het is de kleur van de plaats waar de Heere woont, omringd door duizenden engelen, waar alles spreekt van Zijn heiligheid en heerlijkheid. Zo komen wij deze kleur in de Bijbel tegen als een symbool van de heiligheid van de Heere.

Nu zegt de Heere tegen de mannen van het bondsvolk Israël in Numeri 15: Ik wil dat jullie zo'n kleed dragen, want Ik wil dat je elke dag geconfronteerd wordt met die blauwe draadjes die in de kwastjes van dit kleed aanwezig zijn. Dat blauwe draadje roept je toe, en daarmee belijdt je ook: ik behoor tot Gods geheiligde volk, ik behoor tot Gods apart gezette volk.

Ziet u wel, tussen twee haakjes, gemeente, dat kleding er echt toe doet? Het is natuurlijk altijd weer een heikel punt als je het daarover gaat hebben. Maar kijk nu eens hier in de Bijbel. De Heere geeft Zelf voorschriften. Hij gaf die mannen een voorschrift om dit kleed te dragen. En komen wij in onze kledingkeuze ook openbaar dat je een christen bent, dat je Christus volgt, Die ook in gehoorzaamheid aan de wet van Zijn Vader dit kleed heeft gedragen? Kom je daarin ook openbaar als een ware discipel van Christus? Kleding doet er echt toe. Als een uiting: ik hoor bij het apart gezette, geheiligde volk van God. En die blauwe draad aan die kwastjes, wat zei die dan? Wel, die riep het volk elke dag toe: *Zijt heilig, want Ik ben heilig*. Met andere woorden: wees nu gehoorzaam aan Mijn heilige geboden. Die blauwe draden spraken van gehoorzaamheid aan Gods heilige eisen.

En kijk, zo'n kleed droeg Jezus ook. Want Hij is toch in alles gehoorzaam geworden. Hij heeft toch de ganse wet van Zijn Vader vervuld. Alles wat in het Oude Testament door Zijn Vader bevolen was, heeft Jezus Christus gedaan. Geen tittel of jota heeft Hij daarvan laten vallen.

Kijk, en dat wordt nu bedoeld met de zomen van Zijn kleed. Dat waren die kwastjes, die ook voor Jezus deze prediking hadden: *Zijt heilig, want Ik ben heilig*. En Jezus was heilig. Maar die kwastjes zeiden ook tegen Jezus: U moet gehoorzaam zijn aan alle eisen van Mijn Vader. En we weten hoe Jezus gehoorzaam is geweest. Volkomen heeft Hij de wet gehouden. En in de plaats van Zijn Kerk heeft Hij ook aan Gods heilig recht voldaan, om aan het kruis van Golgotha te lijden en te sterven en te betalen voor de schuld.

En dan komt die vrouw tot Jezus, en ze raakt de zoom aan. Dat betekent concreet: ze raakt één van die kwastjes aan. En Lukas zegt: daar moest ze voor bukken. Eigenlijk raakt ze een symbool aan van Gods heiligheid. En dan gebeurt er wat. Op het moment dat zij haar hand uitstrekt en zo'n kwastje aanraakt, werd terstond de fontein van haar bloed opgedroogd, en zij gevoelde aan haar lichaam dat zij van die kwaal genezen was.

En ze bemerkte wat het ware geloof met haar deed. Ze bemerkte de kracht van het geloof. Ze was als die zondaar tot wie de Heere door middel van Jesaja sprak: *Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen, hij zal vrede met Mij maken; vrede zal hij met Mij maken*. Toen ging de kracht van Christus uit.

Door die aanraking van dat kwastje raakte deze vrouw ten diepste Jezus Zelf aan. Als een prachtig beeld van de geloofsvereniging met de Heere Jezus Christus. En met dat ze één werd met de Heere Jezus Christus door het ware geloof, ervoer ze die grote weldaad. In de dadelijkheid werd zij verlost van haar kwaal. Dat werd haar geschonken door het ware geloof, uit louter genade, zo belijdt Zondag 7, om der verdienste van Christus' wil.

Vanwege Zijn volkomen gehoorzaamheid, die Hij zou gaan betonen. Want wie raakte deze vrouw ten diepste aan, gemeente? Jezus Christus, Die op weg was naar het kruis. Wie raakte zij aan? Wie greep zij aan? Christus in de staat van Zijn vernedering, tot zonde gemaakt door Zijn Vader, beladen met de hemelhoge schuld. Die raakte zij aan. Het Lam Gods, Dat op weg was naar het kruis om de zonden van Zijn kinderen weg te dragen.

Hier stond Christus, van Wie Jesaja geprofeteerd heeft: *Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten, die heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was.* En dan denk ik nog even aan het woordje kwaal, dat vanuit het Grieks ook betekent: een geseling, een plaag. Nu gaat deze vrouw met haar geseling, met haar plaag, met haar kwaal tot Jezus. En ze raakt deze Jezus aan, Die geplaagd zal worden, Die van God geslagen zal worden, Die verdrukt zal worden, ook vanwege haar zonden.

Straks staat Jezus bij Pilatus en moet Hij de geselslagen voelen op Zijn rug vanwege de zonden die Hem zo hebben verbonden. En tegelijkertijd ligt er zulk een troost in de wonden van Christus, toen Zijn rug rood kleurde door de geselingen, ook de geselingen van deze vrouw die Hij op Zich genomen had. Want *Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.*

Kijk, gemeente, daarom, daarom alleen werd deze vrouw van haar kwaal, haar plaag, haar geseling verlost. Door die gelovige aanraking van Christus.

Zeg, ken je ook dat vluchten tot Christus? Ken je ook die gebedsworstelingen aan Zijn voeten? Nee, je hebt nergens recht op. En toch maar bidden en smeken of Hij je wil verlossen.

Wat kan het soms niet goed zijn als je als een hongerige en dorstige ziel, die van Jezus gehoord heeft, weer in Zijn huis onder de prediking terecht mag komen. En dat je onder de prediking van het Evangelie een ogenblik de kracht voelt die daarvan uitgaat. Het is net alsof je Hem aanraakt. Toch, u die het kent? Of dat je in het gebed tot Hem gaat en je voelt dat je je hart helemaal open mag leggen voor de Heere Jezus. Je voelt dat Hij naar je luistert. Je gelooft dat Hij je nood overneemt en begrijpt. Het is net alsof je Hem aanraakt, met de hand van het geloof. En er gaat soms al zo'n kracht van uit als je zo je hart voor Hem mag uitstorten.

O ja, dat kan soms ook gepaard gaan met aanvechtingen. Zou Hij me niet wegwerpen? Zou ik wel welkom zijn bij Hem? Maar Hij laat het elke keer weer merken: *Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.* Zo mag je weleens aan Zijn voeten verkeren en beleven dat het zo is: Hij werpt me niet uit, ik ben welkom bij deze Jezus. En je mag bij tijden Zijn liefde, Zijn gunst en Zijn kracht ervaren.

Maar gemeente, als dat nu het enige zou zijn wat er te genieten valt in het geestelijke leven, dan kan er zomaar een groot gevaar op de loer liggen. Namelijk dat er aanvechtingen komen. Aanvechtingen die je wijs willen maken: is het wel echt? Heb je wel echt de kracht van Jezus ervaren? Of dat de duivel met een aanklacht komt: denk je dat het zo gaat? Je hebt Jezus gestolen. Of dat hij je wijs wil maken dat het geen echt werk van de Heere is.

Kijk, en de Heere weet wel dat je zulke aanvechtingen kunt krijgen. Misschien heeft deze vrouw dat ook wel gekregen. Maar de Heere gaat het voorkomen. Want die vrouw mag niet zomaar in stilte wegtrekken bij Hem met de weldaad van Jezus. Maar de Heere Jezus wil deze vrouw nog meer geven. Hij wil haar geloof nog sterker maken, ja, tot de volle zekerheid brengen dat Hij het is Die haar zalig gemaakt heeft. Ja, dat Hij het is Die het met woorden gaat bevestigen, dat ze zalig gemaakt is, dat ze behouden is en dat ze vrede met God ontvangen heeft.

Zij moet terugkomen bij Jezus. En de Heere Jezus gaat het waarmaken wat we samen gaan zingen uit Psalm 56 vers 5: *Ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord.*

3. Het geloof versterkt door Christus

Het is zo opvallend dat in vers 29 en 30 twee keer het woordje terstond gebruikt wordt. In vers 29 wordt dit woord gebruikt met betrekking tot die vrouw, en in vers 30 betreft het Christus. Door die gelovige aanraking, die de Heilige Geest werkt in het hart van deze vrouw, vallen deze twee woordjes terstond samen. Op dat ene moment waarin die vrouw haar lege hand uitstrekt naar Christus en Hem aanraakt, gaat op datzelfde moment de kracht van Christus uit, en wordt ze genezen. Door het geloof.

En Christus wist dat het daarheen zou gaan. Christus heeft als het ware deze vrouw opgewacht, zodat deze geloofsvereniging kon plaatsvinden. Ja, er ging echt kracht van Hem uit. Dat heeft de Heere Jezus bemerkt. En nu wilde Hij deze vrouw nog een extra verzekering geven dat ze echt door Jezus verlost is. Hoe dan? Door woorden tot haar te spreken. Woorden die haar laten weten wat er nu precies met haar gebeurd is.

En wat is dat een zegen als de Heere op Zijn eigen werk terugkomt, vindt u niet? Dan kan het zomaar eens zijn in het geloofsleven dat er dingen gebeuren in je hart waaraan je niet zomaar direct een naam kunt geven, en waar je misschien ook nog niet eens zo'n raad mee weet. Je weet wát er gebeurd is, maar: Heere, hoe moet ik dat nu zien? Wat is er nu toch met mij gebeurd? Zeg het eens. Wilt U het nog eens uitleggen? Wilt U er nog eens licht over geven?

En dat doet de Heere dan ook. Want het onderwijs vanuit Gods Woord blijft nodig in heel het geloofsleven. En nu wil de Heere Jezus deze vrouw gaan duidelijk maken wat er met haar ten diepste gebeurd is. Maar ja, dan moet ze wel tevoorschijn komen uit die mensenmassa waarin ze weer zo stilletjes weg wil lopen. En daarom gaat de Heere wat vragen: *Wie heeft Mij aangeraakt?*

De discipelen vinden dat eerst een beetje een vreemde vraag. Dat kan ik me eigenlijk ook wel voorstellen. Ze reageren: U ziet toch de schare die U verdringt, en zegt Gij: *Wie heeft Mij aangeraakt?* Maar Jezus weet heel goed waarom Hij deze vraag stelt. Want Hij weet precies wie Hem aangeraakt heeft. En ik kan me zo voorstellen dat Hij luid en duidelijk heeft gesproken: *Wie heeft Mij aangeraakt?* En nadat Hij dat gezegd heeft, blijft Hij rondkijken waar die vrouw zich bevindt. Want er staat in vers 32: *En Hij zag rondom om haar te zien, die dat gedaan had.*

En de vrouw hoort Zijn stem. Ze durft niet meer verder te lopen. Ze kijkt om en heeft ongetwijfeld in de ogen van Jezus gekeken. En toen durfde ze niet meer weg te gaan. Ze moest terug. En zo kwam ze terug.

Hoe kwam ze terug tot Jezus? Is je dat ook opgevallen, gemeente? Kwam ze met grote blijdschap en huppelend tot Christus? Dat lees ik niet. *En de vrouw, vrezende en bevende, wetende wat aan haar geschied was, kwam en viel voor Hem neder, en zeide Hem al de waarheid.*

Dus ze begon te beven. Ze begon te vrezen. Hoe kan dat nu toch? Hier heb je een vrouw die door het geloof tot Christus gekomen is. Hier heb je toch een zondares die Hem door het geloof aangeraakt heeft en beleefd heeft dat ze genezen is. Hoe kan zij toch bevend, vrezend tevoorschijn komen? Ze is toch een verlostte vrouw? Ze is toch een gelovige vrouw? Vanwaar dat beven, vanwaar dat vrezen?

Zo las ik ergens: deze vrouw had twee dingen bemerkt toen de Heere Jezus zo luid zei: *Wie heeft Mij aangeraakt?* Wat heeft ze in die vraag gehoord? Dat Jezus alwetend is, omdat Hij God is. En tegelijkertijd heeft zij, onreine vrouw, onrein verklaarde vrouw, een reine Jezus aangeraakt. En al weet ze van die genezende kracht, al is dat bloedvloeien gestopt, feitelijk hoort ze nog in de afzondering. Want naar de wet van Mozes moest ze eerst naar de priester om zich rein te laten verklaren. En die reinverklaring heeft nog niet plaatsgevonden. En nu begint ze te beven en te vrezen. Zou ze nu met haar onreinheid deze reine Jezus misschien onrein gemaakt hebben? O, wat zal er nu gaan gebeuren?

Weet u wat die vrouw mag doen? Ze gaat de Heere Jezus alles vertellen waarom ze gekomen is. Ze zeide *Hem al de waarheid*. Ze gaat het niet mooier maken. Ze gaat het niet interessanter maken. Ze gebruikt geen leugens, maar ze zegt Hem al de waarheid. Ze durft niets meer achter te houden voor deze alwetende Jezus, Die ook een heilige Jezus is. En in die woorden, *ze zeide Hem al de waarheid*, daar hoor ik ook dit in: ze heeft echt alles gezegd. Zal ze ook eerlijk gezegd hebben: Heere, het is niet goed geweest dat ik eerst naar die dokter ging en toen naar die dokter. Ik had gelijk naar U toe moeten komen.

Maar weet u wat het heerlijkste is wat ik bij deze vrouw hoor? Als ze Hem al de waarheid mag vertellen, dan gaat ze vooral getuigen van wat Hij gedaan heeft aan deze ellendige vrouw.

En toen ze zo al vrezend en bevend heel haar hart had uitgestort, stond ze toen op? Ging ze toen alsnog weg? Nee, nu bleef ze liggen. Want ze wilde niet meer in stilte weggaan. Nu zag ze uit naar wat Christus tot haar zou spreken.

Wat is dat een heerlijk iets, als je in het geestelijke leven uitzielt naar het spreken van Christus. Als Hij het gaat verklaren aan je hart, wat er precies gebeurd is. Als Hij terugkomt op Zijn eigen werk. Als Hij als het ware een zegel erop gaat zetten hoe het nu ligt tussen God en je hart. En dat je met de bruid uit het Hooglied tegen Hem zegt: *Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm*.

En dan zal Christus niet achterblijven. Dan zal Hij gaan spreken namens Zijn Vader. En wat gaat Hij tegen deze vrouw zeggen? *Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede, en zijt genezen van deze uw kwaal*.

Dat kan Hij zeggen. Dat mag Hij zeggen, namens Zijn Vader. Waarom? En dan wijs ik er nog één keer op: omdat Hij op weg is naar het kruis. En omdat Hij bezig is om aan dat kruis de zaligheid te verwerven. Omdat Hij bezig is om de Ark der behoudenis te zijn voor een verloren zondaar. Omdat Hij bezig is om vrede aan te brengen door het bloed des kruises.

En Hij weet nu al, op dit moment, als Hij tegen deze vrouw zegt: *Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede*, dat Hij straks aan dat kruis zal zeggen: *Het is volbracht*. En weet u nog wat dat betekent? Ik heb vrede aangebracht. Door het bloed des kruises.

En op grond daarvan kan Christus tegen deze vrouw zeggen: *Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede, en zijt genezen van deze uw kwaal*.

En dat spreekt Christus namens Zijn Vader, Die ook de Vader van deze vrouw geworden is. Hoe teer komt dat openbaar in die naam dochter. Je bent een dochter in Sion. Je bent een dochter in het huisgezin van Mijn Vader, o vrouw. En al uw zonden heb Ik op Mij genomen. En Ik ben bezig om ze voor u weg te dragen. En op grond van wat Ik straks ga doen, kan Ik u nu al zeggen dat er niets meer ligt tussen God en uw hart. Daarom mag Ik u zeggen: *Ga heen in vrede*. Vrede met God. Vrede door recht. Vrede door het bloed des kruises.

O, toen de Heere dat ging spreken tot haar, en zij met dat ware geloof ook dit mocht omhelzen, toen werd het nog rijker voor deze vrouw. *Dat niet alleen anderen, maar ook mij, vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is, uit louter genade, alleen om der verdienste van Christus wil.*

Dat, gemeente, was nu de zalige vrucht van haar gelovig vluchten tot Christus. Door het Woord, hetwelk de Heilige Geest in haar hart werkte.

En dat geloof, gemeente, dat ware geloof, is nog steeds te verkrijgen. Want luister eens: zonder dit ware geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Zonder de gave van dit ware geloof lig je nog steeds verloren.

O, daar ligt een uitgewerkte zaligheid klaar voor een diepgevalen zondaar. Maar er is maar één manier om te weten: het is niet alleen voor anderen, maar ook voor mij. En dat is de weg van het geloof. De weg van het zaligmakende ware geloof.

O, worstel maar veel aan de troon van Gods genade om dit grote wonder, om deze heerlijke gave te mogen ontvangen. En zeg het dan maar: Heere Jezus, geef mij geloof. Geef mij in mijn hart niet alleen dat stellig weten of kennis, waardoor ik alles wat in Uw Woord geopenbaard staat voor waarachtig houd, maar Heere, geef mij ook dat vaste vertrouwen, waardoor ik mij helemaal aan U mag verbinden, waardoor ik mij helemaal aan U mag overgeven. Ja, dat ik datgene mag leren toe-eigenen wat in Christus te vinden is.

Hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt. Ja, vermeerder, Heere, vermeerder toch dat zaligmakende geloof, opdat ik steeds zekerder weten mag dat grote wonder: het is niet alleen voor anderen, maar ook voor mij.

Wie mag het door genade mee uitjubelen: ook voor mij, om Jezus' wil?!

Amen.